

Spoštovani kristjani in vsi ljudje dobre volje!

Po možnosti naj bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, že doma opravijo spoved, prejmejo sv. obhajilo in, če je bolezen resna, tudi bolniško maziljenje. Tako ostanejo tudi v času zdravljenja na poseben način povezani z domačo župnijo in domačim duhovnikom. Obenem pa se tako tudi duhovno pripravijo na življenje v bolnišnici, ki ni vedno lahko.

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik.

Bolnikom, ki sami ne morejo prositi za ta obisk, naj pri tem pomagajo svojci ali njihovi najbližji. Za pomoč pri tem pa se bolniki in svojci lahko obrnejo tudi na zdravstvene delavce, predvsem oddelčne medicinske sestre.

Dragi verniki darujmo za svete maše (za svoje pokojne sorodnike, za zdravje v družini, za blagoslov pri delu, za srečen zakon, za uspeh v šoli, za starše, za prijatelje itd. IBAN [SI56 0201 0026 2266 432](#), s pripisom : mašni dar).

Iskrena hvala za vaš dar

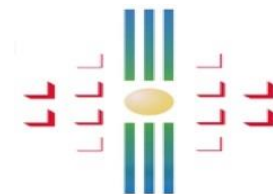
Hvala!

Izdala: Bolniška župnija, Trubarjeva cesta 80, 1000 Ljubljana

Dežurna številka: 041/613-378

Odgovarja: p. Vladimir Rufin Predikaka, kpl.

Sliki vir: Prva stran (fra Antun Radovanović), druga stran (vectorstock).

Beseda Tolažbe
Glas bolniške župnije

Marec 2021

SVETI JOŽEF

Sv. Jožef – oče po srcu in ljubezni

V mesecu marcu je od svetnikov moškega spola najbolj izpostavljen in priljubljen sv. Jožef, mož device Marije, ki goduje 19. marca. Papež Frančišek je 8. decembra leta 2020 z apostolskim pismom *Patris corde* (Z Očetovim srcem), ob spominu 150. letnice razglasitve sv. Jožefa za zavetnika vesoljne cerkve, razglasil posebno leto Sv. Jožefa, ki se bo končalo letos, 8. decembra.

V litanijah, ki so sestavljene v čast sv. Jožefu, med mnogimi vzkliki prosimo sv.

Jožefa za pomoč, kot najprisrčnejšega in najljubeznivejšega nebeškega pomočnika.

Papež Frančišek v pismu *Patris corde* omenja kar nekaj zanimivih značilnosti tega moža, ki so nam lahko v zgled. Tako pravi, da je sv. Jožef pogumen in ustvarjalen oče, zgled ljubezni do Cerkve in ubogih. Sv. Jožef nas kot oče uči vrednosti, dostojanstva in veselja do dela. Sv. Jožef, pošteni tesar, ki je delal, da je zagotovil vzdrževanje svoje družine, nas uči tudi vrednosti dostojanstva in veselja, ko jemo kruh, sad svojega dela. Ta pomen Jezusovega krušnega očeta papežu ponuja priložnost, da pozove kristjane k pridnemu delu, ki je postalo nujno socialno vprašanje tudi v državah z določeno stopnjo blaginje. Potrebno je, da razumemo pomen dela, ki daje dostojanstvo, ki postane sodelovanje pri delu odrešenja in priložnost za uresničitev zase in za svojo družino, ki je prvotno jedro družine. Kdor dela, sodeluje z Bogom, ker postane »mali ustvarjalec sveta, ki nas obdaja«.

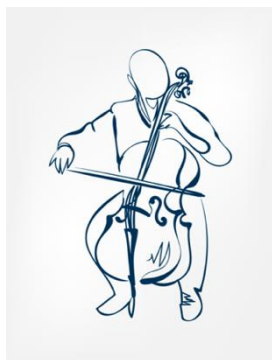
V apostolskem pismu papež v začetku omenja, da je sv. Jožef kot ljubljene oče, oče v nežnosti, poslušnosti in sprejemljivosti; oče ustvarjalnega poguma, delavec in vedno v senci velikih bližajočih se dogodkov. Se ne izpostavlja, ne rine v ospredje in v tihoti izvršuje poslanstvo, ki mu je zaupano od zgoraj. Skrbnemu varuhu Svete Družine se lahko priporočamo, naj odvrne od nas vsako kugo zmot in greha. Podpira naj nas iz nebes v boju zoper moči teme in iz smrtne nevarnosti. Njegovo ljubeče srce in ljubezen naj nas vedno varujeta, da bomo po njegovem zgledu in z božjo pomočjo mogli sveto živeti, srečno umreti in doseči večno zveličanje nekoč v nebesih.

Še eno priporočilo.

Ob tem posebnem letu v čast sv. Jožefu, papež Frančišek dovoljuje prejem posebnih odpustkov. To lahko prejmemo ob dnevih, ki so tradicionalno posvečeni spominu Marijinega ženina, kot sta 19. marec in 1. maj, ter za bolne in ostarele »v sedanjih izrednih zdravstvenih razmerah« pod pogoji, ki jih določa sv. cerkev.

P. Slavko Stermšek, gvardijan samostana sv. Maksimiljana v Ljubljani

Glasba pomirja bolnika

V splošnem je gotovo res, da najbolj pomirja glasba, ki je počasna, z umirjenim ritmom in preprosto melodičnostjo, saj se njena misel odvija počasi, z lahkoto ji sledimo in morda lahko ob njej še celo globoko premišljujemo. S tem upočasnimo dihanje in delovanje našega telesa. Najlepše melodije klasične glasbe so precej pogosto napisane v eolskem modusu oz. molovi lestvici po domače in so počasnega značaja. Napisanih je malo not, ki so po trajanju dolge in vsebujejo mnogo ekspresije. Z manj notami dobimo veliko glasbe in verjetno celo več, kot če bi bilo napisanih več krajših not. Oksimoron glasbe je v tem, da sveti s svojo temačnostjo. Glasba je lahko srečno žalostna. Notranje nas obogati, poduhovi, gani in podari občutke, ki se jih drugače kot z glasbo ne da doseči in navsezadnje v nas pusti eno veliko zadovoljstvo. Ko sem kot violončelist, ki živi za glasbo začel razmišljati o tem vprašanju, sem precej kmalu naletel na paradoks. Ali glasba sploh pomirja? Ali sem bil sam kdaj v situaciji, ko sem se želel z glasbo pomiriti in hkrati še v vlogi bolnika? ➔

Spomnim se, da sem nekoč res poslušal zvočno kaseto s pomirjevalno vsebino in del te vsebine je bil čudoviti počasni stavek "Largo" iz Vivaldijeva koncerta za lutnjo v D duru. Ta glasba me je sprva globoko ganila, me spravila do solz in me prečistila. Namesto da bi me pomirila, me je vznemirila. Tu je ta paradoks, ki sem ga prej omenil, kajti nekakšna pomiritev pride po tem, ko nas glasba vznemiri oz. se nas notranje dotakne. Pri bolnikih je to morda še bolj učinkovito, ker so še toliko bolj ranljivi in v zelo čutečem stanju.

Šel sem raziskovati še malo dlje. Ali ni gospod Bach za svojega grofa napisal Goldbergove variacije, da je lažje zaspal? Kaj pa vsakemu poznana uspavanka J. Brahmsa in vrsta uspavank, ki so jih napisali ostali skladatelji? Nisem se mogel zadržati, da ne bi šel poslušati prav Bacha in prišel sem do nove ugotovitve; vsekakor je to nežna in čudovita glasba, vendar ob tej lepoti ne morem kar zaspati, ker je preprosto preveč prijetno in lepo. Če nam je glasba všeč, zelo verjetno ne bomo zaspali ob njej, temveč jo bomo še bolj zbrano poslušali in se prepustili njenemu toku.

Peter Kaiser, akademski glasbenik violončelist

Molitev dela čudeže

Najprej se zahvalim staršem, da so mi dali življenje in vero. V vsaki situaciji se izročam in priporočam Bogu. Ko vstopiš v sveti zakon se še bolj obračaš na Boga in njegovo mater Marijo. V vsaki situaciji, dobri in slabi se obračaš in priporočáš Bogu, za moža, otroke, za uspehe v šoli, pri izpiti, pri študiju, pri polaganju diplome. Ko je bilo najhujše greš tudi na kolena v molitvi. Vse izroči Bogu in njegovi materi Mariji. V vsaki situaciji blagoslavljaljaj otroke, tudi na daljavo, zelo pomaga. Tudi sedaj v boleznih se izročam sama, zdravnike in zdravstveno osebje, izročam v Božje roke in kličem Božji blagoslov in pomoč. Najbolj pomembno pa je to da zaupaš v Božjo moč in pomoč in vse poteka po Božjem načrtu. Zelo blizu mi je tudi nebeška mati Marija in Sv. Trojica. Zato kristjan moli – moli in se neprenehoma zahvaljuj z dvignjenimi rokami k Bogu. V težkih situacijah pojdi tudi ti na kolena. Če se izročamo in predajamo Jezusu, nas uslišuje, ker nam je to tudi obljubil in pripravil načrt za naše življenje. Rekel je : jaz vas ne bom nikoli zapustil sirot. Sedaj v boleznih sem zelo pomirjena, nimam nobenega strahu, zelo pomembno je tudi bolniško maziljenje in spoved. Molitev nam daje moč. Še nobena of molitev ni bila zavržena. Nada Požek